

HA MÉGIS RÁM TALÁLSZ...

SZÖGEDI SZABÓ BÉLA

ha mégis rám találsz Lina
újból az ölembe veszek
s majd hallgatjuk
hogyan halnak meg éjjelente a sáskák
és festik zöldre a vizet
hisz zölden vénül meg itt minden
a hidak a rézszobor Tamás bácsi udvarán
s ne lepődj meg ha ő is egyszer
mondom Tamás bácsi
zölddé érik vagy éppen
virágok hajtanak rongyos
kabátján ne lepődj meg
hisz ő titkon simára csiszolta
a macska gerincét
s most köszönet neki
magát Tamás bácsit
gerincét ki fogja megemelni
ugye Lina majd eltemetjük
oh persze ceremónia nélkül

meghagyom te győztél Lina
utolsó találkozásunk óta
konzervsört iszom
és egyre többet gondolok arra
hogy még mindig
szeretem a mohát a tetők északi oldalán
és Izlandot
meg is mászom olykor
hogy megkaparintsak csak egy ósdi cserepet
hisz a mohának egy cserép is elég
hogy megtelepedjen

Tamás bácsi avval töltötte
 napjait hogy a varjakat számolta a vetésen
 hogy aztán nyugodtan élhessen
 madárijesztőt sem használt
 éjfélkor mikor a hold
 szemérmetlen gyanakvással
 tekint a vetésekre
 Tamás bácsi maga ment
 a madárijesztő helyére
 miután a jámbor szalmalegényt
 ágyába fektette
 ekkor az öreg úgy nézett ki
 mint Jézus a kereszten
 oly ártatlan és semmirekellő mégis

zavar Gauguin képe körül
 a rézkeret melyet lassan zölddé fest az idő
 akár Tamás bácsi rézsobrait
 a képek megrepedeznek
 csak szemük fog ragyogni mert talán
 Gauguin smaragdzöld szemének spektruma az
 talán önfeláldozása odáig ment
 hogy saját szemét kivetette
 a bolygó hollandus Van Goghgal
 és ő maga illesztette a tahiti nők
 szemének helyére hogy aztán
 meg tudja hipnotizálni önmagát
 egy végleges döntés érdekében
 Tamás bácsi is hipnotizálta a tyúkokat
 hogy növekedjen a tojáshozam
 de azt mondta nem sikerül
 nem megy a tyúkoknak
 a dülőutak túl keskenyek
 hogy az ember részegen eljusson a városig

a rézsobrok is
 tyúkszarosak az udvar közepén
 hisz a tyúkok odatelepszeneek és azóta
 rézszagúak lettek ők is
 s ami a legborzasztóbb
 azóta soványodnak kezdenek szoborrá változni

de hát ez nagyszerű
mondtam neki
hús-vér tyúkszobrok
ezután szobrokat sem kell készítenie
a róka sem viszi el őket
melyik rókának kell rézszagú cyuk

Lina most már kaptam munkát
verseket írok ugye hihetetlen
a havas vetésekről a varjakról
Lina most ugye eljössz
kifestelek megígérem
zöld szoborrá leszel
kiállítalak szobám közepére
köréd szökőkutat építék
hol teknősbékák úszkálnak majd
s én életem végéig filléreket dobálok nekik
míg nem ezüstteknőcökké érnek

furcsa látogatók lépnek néha be ide
hogyan felfalják az ezüstmécsákat
majd megvakulnak
úgy kell kiségitenem őket
dédanyám is akkor halt meg
mikor a kályhát festette
Lina most megdöbbenéstél
de ne félj
most ezüstteknőcök vigyáznak rád

nem Lina nem akartalak megijeszteni
csak el akartam lopni
közülük néhányat
már pár napja nem tudok aludni
oly hangosan susterognak ezek a békák
ne Lina ne félj nem bántani akartam őket
csak le próbálok faragni róluk
egy darabot s a filléreket
talán így könnyebben tudnak élni most újból
faragok akár Tamás bácsi udvarában
de az ember ilyenkor
mindig megsért valamit

felsérte magát
látod megvakulnak kezem közt
a teknőcök is
ne menj közel a vízhez
nem hallod
a sáskák újból
kijöttek a partra
de reggelre eltűnnek
csak bőrük világít
ez a vakságtól van
a vakok bőre mindig világít